

[Palle Simonsen]

For det, der ellers ligger, det er både det såkaldte opsparede problem, og så er det løsningen af problemerne for den overenskomstperiode, som ligger forude; det er et dobbelt problem. Vi mener, og det har vi sagt tidligere, at folketinget har en forpligtelse til at gå ind og søge at bidrage til lønsningen heraf, og vi mener, det kan ske ved, at man simpelt hen forøger lønmodtagerfradraget, således at der bliver kompensation for de pågældende dyrtidsportioner. Vi ved godt, at det ikke er en tanke, som regeringen og socialdemokratiet indtil nu har haft så megen sympati for. Vi mener faktisk, det er meget vigtigt, at man forsøger at tænke dybere over det. Det er jo en løsning, der er snublende nær, fordi vi opnår de to væsentlige ting: at lønmodtagernes realløn ikke forringes, og at virksomhedernes omkostninger ikke forøges. Det er i denne sammenhæng to meget vigtige mål at få opfyldt. Derfor vil vi gerne appellere til regeringen endnu en gang om at tage denne tankegang op til overvejelse. Det er selvfølgelig en tankegang, der gør det nødvendigt med forhandlinger mellem regering, folketing og arbejdsmarkedets parter. Kunne vi her bidrage til at løse dyrtidsportionsproblemet på den her skitserede facon, så tror jeg faktisk, at det ville være ret så enkelt for arbejdsmarkedets parter at etablere overenskomsterne for den kommende periode. Så havde vi faktisk ydet, synes jeg, et vigtigt bidrag til at fortsætte og skærpe indkomspolitikken i dette land.

Dette spørgsmåls løsning er også vigtigt af hensyn til erhvervslivets disponeringsmuligheder. Ikke mindst eksportindustrien har behov for på så tidligt et tidspunkt, som muligt at vide, hvad der egentlig skal ske med dyrtidsportionerne efter 1979. Vi løser ikke problemerne ved at følge retsforbundets dagsorden; den vil sådan set kun komme benzin på bålet. Men hvis vi herfra lægger løsningen på bordet sammen med arbejdsmarkedets parter, ja, så gør vi det lettere ikke bare for overenskomstforhandlingerne, som jeg nævnte før, men også for erhvervslivet i forbindelse med planlægningen.

Hvad angår det andet spørgsmål, anvendelse af midlerne, skal jeg kun sige, at det konservative folkeparti lagde jo meget vægt på under forhandlingerne forud for augustforlig I, at det blev fastslået, at de penge, der blev indbetalt til ATP-fonden, var de enkelte

lønmodtageres ejendom, og at de skulle bruges til forøgelse af pensionerne. Som statsministeren har sagt det her i dag, skal der på et tidspunkt komme et udspil, som selvfølgelig må forhandles mellem de implicerede parter i dette forlig. Det ligger ret klart, og jeg føler ikke, at der er nogen som helst grund til usikkerhed på dette område. Ideen fra retsforbundets side om at udbetale pengene konstant til lønmodtagerne tror jeg ville skabe meget store problemer for finansministeren; det behøver jeg vist ikke at gå nærmere ind på.

Hr. Ib Christensen nævnte i forbindelse med sin motivering for forespørgslen, at de 5 partier, som står bag augustforlig I, havde medvirket til oprettelsen af en ØD-fond. Det er undertiden et meget yndet postulat fra de partier, som ikke deltog i løsningen af disse problemer. Jeg vil gerne sige meget klart: det har vi aldrig bidraget til. Der var tale om at etablere en ordning, hvorefter man kunne indefryse dyrtidsportionerne. Den valgte model adskilte sig fra andre anvendte modeller, men den bidrager ikke til etablering af nogen som helst form for ØD-fond.

Det er naturligvis rigtigt, at 3 dyrtidsportioner indbetalt til ATP-fonden i en 2 års periode vil bidrage til at øge ATP-fondens midler. Derfor er det også meget afgørende, at man får en fornuftig løsning på, hvordan det kan bidrage til at forøge pensionen – og kun til dette ene formål. Jeg vil gerne sige meget klart – for det er jo også noget, der har med perioden efter dette forlig at gøre – at det konservative folkeparti ikke bidrager til overhovedet at bruge denne ordning til en udbygning af en form for centralt ØD. Regeringen skal ikke forestille sig, at man får lettere ved at komme igennem med økonomisk demokrati i den form sammenlignet med det forslag, som LO og socialdemokratiet har lagt frem på et tidligere tidspunkt. Her mener jeg ikke man fra f. eks. retsforbundets og andre partiers side behøver at have nogen bekymringer. Vi har en fælles interesse i at forhindre en videre udvikling af ATP-fonden med henblik på, at den skulle blive baggrunden for et økonomisk demokrati.

Min konklusion af dette er altså følgende: folketinget har en forpligtelse til at løse problemet om de 3 dyrtidsportioner; det kunne vi gøre, som jeg før skitserede det, og vi henstiller til regeringen, at man overvejer disse